

Gaards og Huusmandshoveriet. Det er iøvrigt en Selsfølge, at, naar de Paagjældende formene sig ifølge Retsgrunde allerede at være frie for denne Forpligtelse, behøve de ikke at give Erstatning derfor, men dette er et Rets-spørgsmaal, som vil kunne fremkomme under Aføsningssagernes Behandling, og Aføsningen vil desuagtet iøvrigt kunne nyde Fremme eventualiter, idet Afgjørelsen af Retsspørgsmaalet finder Sted ved Domstolene. Sen forudsætter denne Forpligtelse, men jeg troer ikke, at et Endringsforslag i den antydede Retning vil være fornødent, fordi det er en Selsfølge, at nærværende S ikke paalægger de Bedkommende andre Forpligtelser, end der hidtil antages at have paahvilet dem; den indeholder kun, at den særlige Forpligtelse kan afløses, hvorimod den almindelige Forpligtelse for alle Beboerne til at afgive Klappere horkfalder af sig selv ved Loven. Men med Hensyn til ingen af disse Forpligtelser, gaaer nærværende Lovbestemmelse ud paa at forandre Noget i Forpligtelserne selv. Troe Bedkommende at kunne nu gøre deres Frihed for denne Forpligtelse gjældende, kunne de ligesaa godt gjøre dette, naar Loven er udfkommen.

D. Nielsen: Jeg kommer nu til det, jeg vilde sagt igaar; jeg erkjender, at jeg da gik ind paa en feil Paragraph, jeg bad Thinget om Tilgivelse derfor; jeg troer vel, Thinget har tilgivet mig. Det var i 1848, da høisalig Kong Christian den Ottende endte sin jordiske Bane; det var i 1848, at Frederik den Syvende besteg Danmarks Throne. Det var et alvorstfuldt Aar, der var en Stillehed blandt Folket, men der var en Fornøielse hos Hoffjægermesteren, og jeg skal nu søge at begrunde det. Jeg blev i Aaret 1848 efter høisalig Kong Christian den Ottendes Død tilfagt at møde paa Klappagt; jeg dvalede ved denne Tilfagelse, idet jeg, saavel som flere, havde høisalig Kongen i Huskommelsen. Jeg havde den afdøde Konge i min Huskommelse, fordi jeg har havt Leilighed til at kjende ham, og jeg havde havt Leilighed til at have flere Audientser hos ham, men det var ikke alene Mindet derom, som gjorde mig ængstelig og bedrøvet, men det var, fordi jeg kjendte Landets Stilling, jeg havde sat mig nogenlunde ind i det Politiske, saa godt, jeg kunde, og læst, hvor kær Kongen

var, og hvor sørgeligt det var for Landet, naar Hans Majestæt forlod os. Det har vist sig, at mine Tanker have begrundet sig. Men, uagtet dette, var det, at jeg fik en Tilfagelse til at møde, for at gjøre Klappagt. Jeg kunde ikke faae det i mine Tanker, at denne Jagt var bestemt af Frederik den Syvende; jeg kunde ikke troe, siger jeg, at Frederik den Syvende allerede havde glemt sin høisalige Fader, da han bestandigt stod i Undersaatternes Grindring. Men, uagtet det, saa var det, at Hoffjægermesteren tog sin Fornøielse og tog paa Klappagt, og tog os til at jage for sig. Jeg spurgte strax det Bud, jeg havde sendt, hvem de idag havde havt den Ære at jage for; „har Hans Majestæt selv været paa Jagt“? Budet svarede mig: „Nei! Jagten har været ledsaget af et heelt Personale fra Kjøbenhavn“. Jeg skal ikke nægte, at det stødte mig meget, og det er derfor min Tanke, at jeg vil rette det Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om den Fremgangsmaade, som Hoffjægermesteren har brugt hidtil, om vi kunde være sikke paa, at han vil bruge den saaledes tiere. Jeg veed meget vel, at den ærede Indenrigsminister kan svare mig, at vi kunne nu blive frie for at gjøre Klappage, idet denne Paragraph siger, at vi kunne faae Forpligtelsen afløst, om vi ville; men jeg troer neppe, at Folk vilde afløses for denne Jagt, naar det blev erklæret, at Hans Majestæt selv jager. Jeg sagde igaar fra dette Sted, at vi vilde gjøre Jagt, for at fyldestgjøre Hans Majestæt, og, har jeg sagt det, saa troer jeg ogsaa, at vi, hvis Hans Majestæt finder sin Fornøielse i at jage, da vilde fyldestgjøre ham ved at opfylde de Forpligtelser, vi hidtil have havt paa os. Men, jeg udtaler det fra denne Plads, vi opfylde paa ingen Maade denne Forpligtelse for Hoffjægermesteren, og jeg vil derfor sige, hvis Jagten skulde komme til at lyde paa ham, om den endog saa udgaaer fra Hans Majestæt, og vi faae at vide, at Hoffjægermesteren jager, er det vor faste og bestemte Mening ikke at møde paa Jagten.

Indenrigsministeren: Jeg tillader mig at troe, at det har været forudsat, at ved de Jagter, som omtales i den allerhøieste Resolution af 7de April 1827, og hvorom det